

Κύριε, ζέστανε τους δύο βαθμούς Κελσίου!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Χθες βράδυ γυρίζαμε από το σπίτι κάποιων φίλων, όπου είχαμε διασκεδάσει τη φτώχεια μας και είχαμε υποκριθεί το “βγαίνουμε Σάββατο”, τρώγοντας αυτό που θα έλεγε ο Παπαδιαμάντης “λιτό δείπνο των παραμονών των Χριστουγέννων”. Γύρω από το τζάκι (ελλείπει άλλης θέρμανσης), ευτυχείς ωστόσο που είχαμε κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας και γεμάτα στομάχια.

Κατά τα μεσάνυχτα που φύγαμε, ο αέρας ήταν αυτός του παλιού δίστιχου “ο βοριάς που τ’ αρνάκια παγώνει”. Ακόμη έχουμε βενζίνη...με το αυτοκίνητο είμαστε αλλά μέχρι να μπούμε, το κρύο τσουχτερό.

Ήξερα πως θα πάω σε ένα ζεστό σπίτι και θα σκεπαστώ με το βαρύ μου πάπλωμα αλλά τούτο δεν με παρηγόρησε, δεν με ζέστανε καθώς πέρασαν από το μυαλό μου (και μετά εγκαταστάθηκαν εκεί) οι άνθρωποι των πάρκων, οι άστεγοι.

Νομίζω πως το τρέμουλό τους πέρασε μέσα από το μπουφάν και με έκανε να ανατριχιάσω, παρά την σχετική ζέστη του αυτοκινήτου.

Πώς κοιμούνται έξω άνθρωποι απόψε;

Θεέ μου πας Εσύ κοντά τους;

Χριστέ μου διδάχθηκες από τα ζώα που σε χνώτιζαν στη Φάτνη και το κάνεις τώρα Εσύ στους ανθρώπους αυτούς; Ανασαίνουν την ανάσα Σου, απόψε αυτοί που κρύνουν και τους δίνεις την θαλπωρή Σου,

Κάπως έτσι πρέπει να γίνεται, αλλιώς δεν βγαίνει. Δεν αντέχει άνθρωπος έξω απόψε.

Στους 2 βαθμούς η θερμοκρασία.....Παναγία μου, φέρε τα ρούχα που χάρισες στις συγγένισσες σου, όταν μετέστης, και σκέπασέ τους. Εκείνα από το μαλλί των προβάτων, που είχες υφασμένα με νοικοκυροσύνη.

Μπαίνοντας στο σπίτι, άπλωσε το σώμα μου στη ζεστασιά. Στο εικονοστάσι οι Άγιοι ζεστοί και Φίλοι. “Οι άνθρωποι” τους είπα “οι άνθρωποι” και μέσα μου έκλαιγαν οι κρουσταλιασμένες ανασεμιές των πάρκων της πόλης.

Οι Φίλοι δεν με κοίταξαν, όπως άλλες φορές. Ίσως επειδή δεν πήγα στα πάρκα....

Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω τί να κάνω για τους ανθρώπους που τις νύχτες χώνονται μέσα σε λερές κουβέρτες και μεγάλα τρύπια σκουφιά.....Ο Γέροντάς μου τρέχει γι αυτούς και όταν μπορώ δίνω κάτι. Αλλά το τρέξιμο του Γέροντα και το μηδαμινό κάτι μου, δεν φτάνει. Οι άνθρωποι στα πάρκα είναι πολλοί, γίνονται περισσότεροι και το κρύο ολοένα και πιο τσουχτερό.

Σήμερα διάβασα πως η Τροϊκάνοι είπαν “παντού υπάρχουν άστεγοι. Γιατί όχι και στην Ελλάδα;”

Δεν διάβασα να τους χαστούκισε κάποιος, ούτε καν τους έκραξαν....

Χθες βράδυ, την ώρα που τρεμούλιαζα την ενοχή μου για τα αδέρφια των πάρκων, στη Βουλή ψήφισαν τον προϋπολογισμό, με πανηγυρισμούς για το.....πρωτογενές πλεόνασμα! Τί ακριβώς είναι αυτό; Έχει κάποια σχέση με τα μελανιασμένα δάχτυλα, τα ανακατωμένα βρώμικα μαλλιά, τα ασπρισμένα χείλη ή τα παγκάκια που το καλοκαίρι στεγάζουν έρωτες και τον χειμώνα θανάτους;

Πέφτει ο ήλιος, θα νυχτώσει κι'απόψε.....

Χριστέ μου συγχώρεσέ με, Κύριε ζέστανε τους δύο βαθμούς Κελσίου!

Πηγή: anazthseis-elena.blogspot.gr